

emotionele wonden geslagen. Maar nu, elf jaar later, gaat het haar goed. Haar familie is van goudwaarde gebleken bij de verwerking. En er is een nieuwe man in haar leven. Een zachtaardige man, die haar gelukkig maakt.

‘Ik speel wel eens met de gedachte aan kinderen. Mijn moedergevoel is nooit doodgegaan. Ik voel warmte als ik de kinderen van mijn zus of van Steven, mijn vriend, zie. En als ik aan mijn dochttertje denk, natuurlijk. Ik

kijk zo uit naar de foto’s, die ik om de zes maanden ontvang. Maar het is dubbel. Ik ben blij, omdat ik vanop een afstand mag volgen hoe goed ze het heeft. En tegelijk voel ik me verdrietig, omdat ik er niet bij kan zijn. Ik heb mijn gsm-

nummer wel eens in een hoekje achteraan op een foto geschreven (*lacht*). Maar ik heb geen telefoon gekregen. Ach, als de tijd daar is en als ze er klaar voor is, zal ze wel contact opnemen. Dat hoop ik echt.’

‘Ik heb gedaan om goed te doen. Ik wilde mijn kind in een veilige omgeving laten opgroeien, en dat is me gelukt.’

Een harde jeugd

De jeugd van Veronique (37) was verre van gemakkelijk. De wereld waarin ze opgroeide, was hard en liefdeloos. Maar ze was een doorbijter, en dat is ze nog steeds. Knokken om het hoofd boven water te houden, ondanks alle tegenslagen.

Vier kinderen heeft ze gebaard, twee heeft ze er uiteindelijk afgestaan.

‘Amper twee was ik toen mijn moeder mijn vader verlaten heeft. Ik had al één zus. Onze pa dronk veel en was soms behoorlijk gewelddadig. We kregen geregeld slaag van hem. Iets buitenshuis doen, mocht ik niet. Of ja, het mocht wel. Straks, zeiden ze. Nadat ik alle mogelijke klussen in huis had gedaan. En toen het werk dan eindelijk gedaan was, kreeg ik te horen: “Nee, blijf toch maar liever thuis.” De meisjes waren te min voor mijn ouders. Maar de jongens, dat waren goden. Die kregen alles wat ze wilden en die mochten ook veel meer dan mijn zussen en ik.’

‘Ik had een paar vriendinnen, op school. Maar ik heb het altijd moeilijk gehad om anderen in mijn leven toe te laten. Relaties pakken zo vaak slecht uit. Het lijkt mooi bij het begin, maar uiteindelijk kom je er belabberder uit dan tevoren.’

Veronique wilde studeren, maar daar waren haar ouders het niet mee eens. Ze zou werk zoeken, of ze moest het huis voorgoed verlaten. Veronique ging werken én verliet het huis. Alleen haar kleren en de straathond die ze onder haar hoede genomen had, nam ze mee. Op een van haar tijdelijke adressen, ontmoette ze de man, die de vader zou worden van haar eerste kind, Chiara. Een opvliegende man met een drankprobleem.

‘Om de voortdurende, financiële problemen te verhelpen, ging ik nachtwerk doen, in een bar. Chiara mocht niks tekortkomen.’

Vervolg op blz. 28